

A partir de la novel·la d'Emmanuel Carrère

L'ADVERSARI

Direcció de Julio Manrique

A partir del 1er
de març de 2023

PERE
Arquillué

CARLES
Martínez

JEAN-CLAUDE ROMAN
De ceux qui j'aimais et

Le lo en Suisse

Indemnisation et poss.
le retour de l'ours et du

L e Fontaine en aurait été une
table sur l'immigration, tant
qu'ils n'avaient aucune possession
à débourser en Suisse, le long et
fourré et clair des espèces protè-
gées. Mais comme depuis quelques
années ils possèdent leur maison,
on s'est aperçu qu'une législation
plus substantielle était de mise. Le
Conseil fédéral a écrit une loi sur la
nouvelle ordonnance sur la chasse,
qui entre en vigueur le 1er août.

Désormais, la Confédération
participera au dédommagement
des dégâts causés par les
revêtements. D'autre part, l'Office
fédéral de l'environnement, des
forêts et des paysages (OFEFP)
pourra délivrer une autorisation
exceptionnelle de capture ou

d'échapper
ayant pu
-moupe-
leur, leur
- Enfin,
d'échapper
me d'inter-
conclure de
directeurs, d'
survie des a-
notamment de
des territoires
dehors par les
La Ligue
l'un de la r-
le de cette
pour intéresser
dégâts, à savoir les Vals.

Una producció de

GRUP FOCUS
TEATREROMEA
DIRECCIÓ JOSEP MARIA POU

**temporada
alta** →

Sinopsi

El mes de gener de l'any 1993 Jean-Claude Romand va matar la seva dona, els seus fills, els seus pares, el seu gos i va intentar suïcidar-se, sense aconseguir-ho. Durant els dies següents es va saber que no era metge, com tothom creia, ni tampoc investigador a l'Organització Mundial de la Salut, i que tot el que se sabia sobre la seva vida era mentida. No era metge ni cap altra cosa: ni espia, ni traficant d'armes o d'òrgans, com al principi es va pensar, de tan difícil que és admetre que algú pugui no ser res. Es passava els dies al cotxe, a les àrees de servei de les autopistes, i quan va comprendre que estava a punt de ser descobert, va preferir matar els seus abans que enfrontar-se amb les seves mirades. L'escriptor francès Emmanuel Carrère va llegir els primers articles sobre el cas al diari *Libération* i, de seguida, va decidir escriure'n un llibre, el seu primer llibre de no-ficció. La història d'un criminal narrada en primera persona: la del mateix Emmanuel Carrère.

**“El matí del dissabte 9 de gener de 1993
mentre Jean-Claude Romand matava
la seva dona i els seus fills,
jo assistia amb la meva família
a una reunió pedagògica a l'escola de Gabriel,
el nostre fill gran.
Tenia cinc anys, l'edat d'Antoine Romand”.**

Emmanuel Carrère

Fitxa artística

Títol original: **L'adversari**

Autoria: **Emmanuel Carrère**

Adaptació de la novel·la: **Marc Artigau, Cristina Genebat i Julio Manrique**

Direcció: **Julio Manrique**

Intèrprets: **Pere Arquillué i Carles Martínez**

Escenografia: **Alejandro Andújar**

Vestuari: **Maria Armengol**

Il·luminació: **Jaume Ventura**

Espai sonor: **Damien Bazin**

Disseny de vídeo: **Cisco Isern**

Direcció de producció: **Josep Domènech**

Producció executiva: **Luz Ferrero**

Ajudant de direcció: **Xavi Ricart**

Ajudant d'escenografia: **Sergi Corbera**

Caps tècnics del teatre: **Sergi Lobaco i Raúl Martínez**

Màrqueting i comunicació: **Focus**

Comunicació: **Bitò**

Disseny gràfic: **Basetis**

Adaptació disseny gràfic: **Santi&Kco**

Primera representació al **Teatre Romea l'1 de març de 2023**

Espectacle en **català**

Durada: **90 minuts**

Distribució: **Bitò**

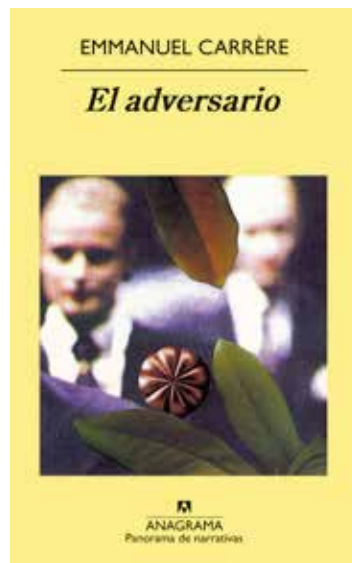
És una producció de

**temporada
alta**

Nota de l'autor

Capote, Romand i jo

Un article d'Emmanuel Carrère

Emmanuel Carrère
L'Adversaire

Al gener de 1993, Jean-Claude Romand va matar la seva dona, els seus fills, els seus pares i el seu gos i va intentar suïcidar-se, sense aconseguir-ho. En els dies següents, es va saber que no era metge, ni investigador a l'Organització Mundial de la Salut, com creia tothom, i que tot el que se sabia de la seva vida era fals. Sent encara estudiant, va assegurar que havia aprovat un examen al qual, de fet, no s'havia presentat i, a partir de llavors, durant divuit anys, havia acumulat les mentides sense que mai, per increïble que semblés, el descobrissin. No era metge ni era una altra cosa: ni espia, ni traficant d'armes o d'òrgans, com al principi havien cregut i esperat, de tan difícil que és admetre que algú pugui no ser res. Es passava els dies dins del seu cotxe, en les àrees de descans de les autopistes. I quan va comprendre que, finalment, cobraven cos les sospites, va preferir matar els seus abans que enfrontar-se a les seves mirades. Recordo els primers articles sobre el cas: eren els de Florence Aubenas a *Libération*. Recordo que vaig pensar immediatament en escriure un llibre sobre el tema. Recordo haver llegit *A sang freda*, l'ombra del qual s'estenia forçosament sobre tot projecte d'aquest tipus, i un llibre d'entrevistes amb Truman Capote en què deia: "Si hagués sabut el que hauria de suportar durant els sis anys que m'ha costat escriure aquest llibre mai l'hauria començat".

Al 1960, Capote era un escriptor celebrat, però que se sentia acabat i buscava una manera de desmentir la frase de Scott Fitzgerald segons la qual no hi ha un segon acte en la vida d'un escriptor nord-americà. Capote havia desenvolupat una teoria sobre el que ell anomenava la novel·la de no ficció, a la qual ens podríem referir com a novel·la documental, i buscava un argument que li permetés il·lustrar la seva teoria.

Alguna cosa que, normalment, es consideraria un reportatge i que ell convertiria en una obra d'art.

Un dia, va llegir un breu article del *New York Times* que informava de l'assassinat, perpetrat per uns desconeguts, d'una família de grangers de Kansas. I es va dir: per què no, un crim a l'Amèrica del Nord profunda? Es va desplaçar a Kansas i es va instal·lar en la petita ciutat on havia succeït. Va conèixer al xèrif que dirigia

la recerca, va començar a parlar amb la gent. El minúscul Capote, amb la seva veu cridanera i els seus modals de boja que esgarrapa, causava un efecte estrany entre els rednecks. Tothom pensava que se'n cansaria, però no, no va marxar.

Al principi, vaig pensar en fer el mateix que ell: anar a la regió de Gex, prop de Ginebra, on s'havia desenvolupat tot el cas, i no moure'm d'allí. Prendre uns glops amb els gendarmes, encaixar el peu a les portes que unes famílies traumatitzades volguessin tancar-me en els nassos, freqüentar el que en les cròniques de successos en diuen les "fonts pròximes de la instrucció".

Però el cas era molt diferent del crim, tan atroç com banal, que Capote havia triat. D'una banda, l'agressió de l'exterior en la seva faceta més salvatge i fortuïta: dos brètols desconeguts que, sorgint de la nit, irrompen a la casa d'uns grangers industrials i els assassinen per res, per cinquanta dòlars. D'altra banda, la gangrena de la mentida que, durant divuit anys, devora per dins a un home. Per a mi, l'essencial era tenir accés a ell. Llavors li vaig escriure. Li vaig dir que volia comprendre, cartejar-me, parlar amb ell. No em va respondre. Vaig desistir. Després vaig començar un llibre de ficció, *La classe de la neige* (*Una setmana en la nieve* en la seva traducció al castellà), que no tenia res a veure i, no obstant això, parlava exactament del mateix: d'un pare assassinat, d'un nen embolicat en mentides, de passos en la blancor, de buit i d'absència. Quan el llibre es va publicar va succeir alguna cosa: Romand ho va llegir a la presó, li va commoure perquè li recordava la seva pròpia infància i, dos anys després de la meua primera carta, em va contestar: ara hi estava d'acord. El projecte del qual jo creia que m'havia escapat, no sense alleujament, em va agafar de la màniga. Capote havia emprès una recerca sobre l'assassinat d'una família no resolt. Tot va canviar per a ell quan els culpables van ser detinguts i els va tenir davant. Ja no es tractava de reconstruir, al voltant d'aquesta ona de xoc, la vida d'una petita ciutat de Kansas, sinó d'enfrontar-se amb dos homes, un dels quals, Perry Smith, va arribar a ser-li proper, com una mena de germà monstruós: "com si ens haguessin criat junts en la mateixa casa i jo hagués sortit per la porta de davant i ell per la de darrere". Dos homes que aviat van ser jutjats, condemnats i dels quals va comprendre que, per a escriure el seu llibre, hauria d'acompanyar-los fins a la mort. A partir de llavors, la història narrada en *A sang freda* i la història de la seva redacció comencen a divergir d'una manera tan fascinant i s'instaura una de les situacions literàries més perverses que jo conegui. Perry anomenava a Capote "amic", el considerava el seu únic amic, i esperava d'ell que defensés la seva causa, que li busqués millors advocats, que l'ajudés a apel·lar contra la sentència i, almenys, a ajornar l'execució. De 1960 a 1965, Capote va viure en un estat d'angoixa atroç un dilema moral irresoluble. Desitjava ferventment acabar i publicar el seu llibre, que tothom esperava i que ell sabia que seria una obra mestra. Però per a acabar-lo havia d'acabar la història mateixa, és a dir, que pengessin als dos homes que el consideraven el seu benefactor. El seu futur, la seva consumació com a escriptor depenien de la seva mort, i encara que reconfortava a Perry i a Dick mentre els garantia una amistat que, almenys en el cas de Perry, era sincera, també resava i demanava als seus afins que resessin perquè l'apel·lació fos rebutjada i perquè, per fi, els posessin la corda en el coll.

La pena de mort no existia ja a França, no vaig conèixer aquest turment, el més espantós, imagino, que pugui sofrir un escriptor. En el procés de Romand, al qual vaig assistir, no es dirimia pràcticament cap qüestió penal. Els fets estaven establerts, reconeguts, la cadena perpètua estava predeterminada, l'únic dubte era la relativa a les condicions i la durada de la pena, que es va fixar en vint-i-dos anys. Però, a través de les cartes i les visites al locutori de la presó, vaig saber el que era la intimitat amb un assassinat que, malgrat tot, t'atorga la seva confiança. Dic "malgrat tot" perquè sempre vaig assegurar a Romand que jo no era el seu advocat i que no escriuria la seva versió de la història. Però quina, llavors? El treball de recerca objectiu que jo no havia fet just després dels crims el vaig fer posteriorment. Vaig recórrer la regió de Gex seguint les petjades de Romand, equipat amb els seus consells i els seus plans. Vaig conèixer als seus afins. Va accedir a que em comunicessin el sumari de la instrucció: és una pila de caixes de cartó el doble d'alta que jo, i en

el moment en què escric això, la guardo dins d'un armari, preparada per a tornar-li quan surti de la presó. Vaig prendre centenars de pàgines de notes, fragments de relats escrits des de punts de vista diferents i vaig passar al voltant de cinc anys en aquest pantà de paper, sense saber per on començar. Una vegada a l'any, com a mínim, rellegia *A sang freda*, cada vegada més impressionat per la força de la seva construcció i la cristal·lina nitidesa de la seva prosa. Intentava imitar el seu enfocament deliberadament impersonal sense adonar-me, clarament, que hi havia una cosa molt estranya en aquesta obra mestra: que descansa sobre un parany. Capote estimava a Flaubert per sobre de tot. Havia fet seu el vot d'escriure un llibre on l'autor estigui, com Déu, a tot arreu i en cap, i va aconseguir la proesa d'esborrar per complet la seva incòmoda presència de la història que contava. Però en fer-ho narrava una altra història i traïa la seva altra consigna estètica; ser escrupolosament fidel a la veritat. Refereix tot el que els va succeir a Perry i a Dick des de la seva detenció fins a la seva execució a la forca, però omet el fet que, durant els cinc anys que van passar a la presó, ell va ser la persona més important en la seva vida i la que va canviar el seu curs. Va optar per passar per alt aquesta paradoxa ben coneguda de l'experimentació científica: que la presència de l'observador modifica, inevitablement, el fenomen observat; i ell, en aquest cas, era molt més que un observador: era un actor de vital importància. I penso que el motiu pel qual va esborrar del llibre la història de les seves relacions amb els seus personatges no va ser només estètic, *parnassià*, perquè el "jo" li semblava odiós, sinó també perquè va ser una vivència massa atroç per a ell i, en definitiva, inconfessable.

Per part meua, jo m'obstinava a voler copiar *A sang freda*. A voler explicar la vida de Jean-Claude Romand des de fora, amb el suport del sumari i de les meves pròpies perquisicions, i crec que mai em vaig plantejar conscientment la qüestió de la primera persona. Creuava els punts de vista, em preguntava sense parar quina versió explicar, des de quina posició, i pura i simplement, no pensava en la meua. I suposo que si no ho pensava era perquè tenia por. Estava embussat, sumit en una autèntica depressió i, per segona vegada, vaig decidir abandonar el projecte.

Em va fer un bé enorme prendre aquesta decisió. Em vaig sentir alliberat i no vaig lamentar el volum de treball invertit per a res.

Acabat Romand, va acabar el malson.

Senzillament, uns dies després d'aquest retorn a la vida, em vaig dir que estaria bé escriure per al meu ús personal, sense cap perspectiva de publicació, una espècie d'informe sobre el que havia representat per a mi aquell cas. Em permetria, vaig pensar, donar carpetada i oblidar-ho totalment. Vaig agafar les meves velles llibretes i, sense torturar-me, per primera vegada des de feia anys, vaig escriure la primera frase: "El matí del dissabte 9 de gener de 1993, mentre Jean-Claude Romand matava a la seva dona i als seus fills, jo assistia amb els meus a una reunió pedagògica a l'escola d'en Gabriel, el nostre fill primogènit". Vaig continuar d'aquesta manera i només al cap d'algunes pàgines vaig comprendre que, per fi, havia començat a escriure el llibre que se m'escapava des de feia tant de temps. En acceptar la primera persona, en ocupar el meu lloc i cap altre, és a dir, en desfer-me del model de Capote, havia trobat la primera frase i la resta va venir, no diré que fàcilment, però seguit i com pel seu propi impuls.

Des de llavors han transcorregut sis anys. És un tòpic parlar d'un treball que no et deixa indemne, però no temo aquest tòpic. Amb l'orgull d'haver portat a bon port alguna cosa que valia la pena - i estic segur que la valia, i poc m'importa que sembli presumtuós- es barreja sempre el temor d'haver comès, malgrat els meus escrúpols, una mala acció. Des de llavors he fet altres coses: pel·lícules, he començat llibres i els he abandonat... un veritable cementiri de projectes. I una esgarrifança familiar em va recórrer l'espina davant els crèdits finals de la pel·lícula *Truman Capote* en recordar que, després d'*A sang freda*, no va acabar cap més llibre, i que l'epígraf de la seva gran obra inacabada era aquesta frase de Santa Teresa d'Àvila: "Es vessen més llàgrimes per les pregàries ateses que per les no ateses".

Article publicat al mitjà francès *Télérama* el març de 2006 i recuperat del llibre *Conviene tener un sitio adonde ir*, Anagrama, 2016

Nota del director

Truman Capote va afirmar en una entrevista que si hagués sabut tot el que hauria de passar durant els sis anys que va trigar a escriure *A sang freda*, potser mai no l'hauria començat. Carrère diu que va captar l'advertiment: a ell escriure *L'Adversari*. li va costar set anys. Set anys que recorda com un llarg i lent malson. També diu que només va ser capaç d'escriure'l quan es va allunyar del narrador omniscient de Capote per convertir-se, ell mateix, en personatge. Un personatge que ens explica la història de l'assassí Jean-Claude Romand: **“El matí del dissabte 9 de gener de 1993, mentre Jean-Claude Romand matava la seva dona i els seus fills, jo assistia amb els meus a una reunió pedagògica a l'escola del Gabriel, el nostre primogènit...”** Així comença *L'Adversari*. Encara recordo l'impacte que em van causar aquestes primeres línies. Era el primer cop que llegia un llibre d'Emmanuel Carrère. M'havien advertit que el llibre era dur i sí, ho era. Aquella era una història terrible. I tràgicament real. Una història que glaçava el cor. I, al mateix temps, encara que soni espantós, era una història fascinant. Vaig entendre que Carrère s'hi interessés. Vaig entendre que es preguntés fins a l'obsessió: “Com és possible..?” I vaig agrair que tingués el valor d'escriure'n un llibre per intentar respondre, ni que fos en part, aquesta pregunta. I, també, que tingués la valentia d'aparèixer ell mateix, en el llibre. De parlar-nos en primera persona. D'explicar-nos on era, quan l'escrivia; amb qui es va entrevistar, per fer-ho; de deixar-nos llegir les cartes que va intercanviar amb el mateix Romand. I, sobretot, de mostrar-nos les seves pròpies contradiccions, els seus dubtes i el seu insomni, al llarg d'aquells anys. El seu propi infern. Crec, com Carrère, que en l'interior de cadascun de nosaltres hi ha una finestra oberta a l'infern. Un adversari. Algú que té por de decebre, de no ser aquell que els altres esperen que sigui. Algú que, fins i tot, de vegades se sent tan espantat i tan confós que té por de no ser capaç d'accedir a la seva pròpia veritat. I també crec que una bona manera de travessar l'infern és, precisament, travessar la por. Il·luminar les ombres i mirar els monstres a la cara. Mirar *L'Adversari* a la cara.

Crec que és això el que Carrère es va atrevir a fer, amb aquest llibre. I el que ha seguit fent en els seus llibres posteriors, i jo li ho agraeixo. I també és aquest el motiu pel qual he decidit que potser valia la pena intentar convertir *L'Adversari* en una obra de teatre: per mirar aquesta història a la cara. Sense por.

Julio Manrique

Emmanuel Carrère

Autor

Emmanuel Carrère (París, 1957) és escriptor, guionista i realitzador. S'ha imposat internacionalment com un extraordinari escriptor amb cinc celebrades novel·les de no ficció, totes publicades a casa nostra per Anagrama: *L'adversari*, *Una novel·la russa*, *De vides alienes*, *Limónov* i el *El Regne*. També s'han publicat els seus llibres de reportatges periodístics *Convé tenir un lloc on anar* i *Calais* i la seva biografia de Philip K. Dick *Jo estic viu i vosaltres esteu morts*, i les següents novel·les de ficció: *Bravura*, *El bigoti*, *Una setmana a la neu* (Premi Femina) i *Fora de joc*. La majoria de les seves obres destaquen per la barreja de ficció i no ficció. Amant del cinema, alguns dels seus llibres s'han convertit en pel·lícules, ell mateix va dirigir l'adaptació de la novel·la *El bigoti*. Ha estat membre del jurat internacional del Festival de Cannes 2010, del jurat del Cinéfondation i de la secció de curts del Festival de Cannes 2012.

També va ser membre del jurat del festival Internacional de Cine de Venècia, l'any 2015. El 2017 va ser guardonat amb el Premi FIL de Literatura en Llengües Romances (ex Premio Juan Rulfo), i el 2021 rep el Premi Princesa d'Astúries de les Lletres.

Julio Manrique

Director

Actor, dramaturg, director i productor teatral. Llicenciat en Dret per la Universitat Pompeu Fabra és a l'Aula de Teatre de la universitat on descobreix la seva passió pel teatre i més tard es llicencia en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha treballat en diverses sèries televisives.

Com a director, ha rebut diversos Premis Butaca a la millor direcció per a *American Buffalo* de David Mamet (Teatre Lliure, 2010); *El curios incident del gos a mitjanit* de Mark Haddon (Teatre Lliure, 2015); *L'ànec salvatge* d'Ibsen (Teatre Lliure, 2017), obra també reconeguda amb el Premi Max (2020). També ha dirigit els muntatges: *Amèrica* de Sergi Pompermayer (La Villarroel, 2022-23), *Les tres germanes* d'Anton Txékhov, *Bouvetøya (la necessitat d'una illa)*, escrita per Manrique, Cristina Genebat, Sergi Pompermayer i Ivan Benet, i estrenada a la inauguració del Temporada Alta 2020; *E.V.A.* de Manrique, Marc Artigau, Cristina Genebat (Teatre Romea, 2017); *La treva* de Donald Margulies (La Villarroel, 2017); *Una altra pel·lícula* de David Mamet (Teatre Borràs, 2017); *Roberto Zucco* de Bernard-Marie Koltès (Teatre Romea, 2013); *Llum de guàrdia* de Sergi Pompermayer i del mateix Manrique (2011); *Coses que dèiem avui* de Neil LaBute (Sala Beckett, 2010) o *La forma de les coses* de Neil LaBute (Teatre Lliure, 2008), entre d'altres.

En el món del teatre també destaca la seva participació com a intèrpret en obres com *Una història real*, escrita i dirigida de Pau Miró (La Villarroel, 2019); *Èdip* de Sòfocles, dirigida per Oriol Broggi (Teatre Romea, 2018); *Don Joan* de Molière, dirigida per David Selvas (Teatre Goya, 2016); *El rei Lear* de William Shakespeare, dirigida per Lluís Pasqual (Teatre Lliure, 2015); *Timó d'Atenes* de William Shakespeare, dirigida per David Selvas (Biblioteca de Catalunya, 2014); *Incendis* de Wajdi Mouawad, dirigida per Oriol Broggi (Teatre Romea, 2012); *Senyoreta Júlia* de Patrick Marber a partir de l'obra d'August Strindberg, dirigida per Josep Maria Mestres (Teatre Romea, 2012); *Hamlet* de William Shakespeare, dirigida per Oriol Broggi (Biblioteca de Catalunya, 2009); *La torre de La Défense* de Copi, dirigida per Marcial di Fonzo Bo (Teatre Lliure, 2007); *2666* de Roberto Bolaño, dirigida per Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2007); *Otel·lo* de William Shakespeare, dirigida per Carlota Subirós (Teatre Lliure, 2007); *European House* escrita i dirigida per Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2007); *En pólvora* d'Àngel Guimerà, dirigida per Sergi Belbel (TNC, 2006) i *Arbusht* de Paco Zarzozo, dirigida per Àlex Rigola (2006), entre d'altres.

Pere Arquillué

Actor

La seva trajectòria és extensíssima tant en teatre com en cinema i televisió. En actiu des de 1990, durant els últims anys destaca la seva participació en obres de teatre com *Jerusalem*, de Jez Butterworth, dirigida per Julio Manrique; *Àngels a Amèrica*, de Tony Kushner, dirigida per David Selvas; *Blasted*, de Sarah Kane, dirigida per Àlicia Gorina; *Primer amor*, de Samuel Beckett, i *Art*, de Yasmina Reza, totes dues dirigides per Miquel Górriz; *El preu*, d'Arthur Miller, dirigida per Silvia Munt, o *Els veïns de dalt*, escrita i dirigida per Cesc Gay.

També ha treballat sota la direcció de Xavier Albertí, Mario Gas, Sergi Belbel, Calixto Bieito, Lluís Homar, Carme Portaceli, Pau Miró, Ariel García Valdés, Joan Ollé, Rosa M. Sardà, Josep M. Flotats, Georges Lavaudant, Àlex Rigola, Carlota Subirós i Gerardo Vera, entre d'altres. Recentment, ha participat a *El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc* de Josep Maria Mirò amb direcció de Xavier Albertí. En el terreny de la direcció, ha dirigit *Audiència i Vernissatge* de Václav Havel.

En l'àmbit del cinema, ha participat en una quinzena de pel·lícules sota les ordres de Ventura Pons, Josep M. Forn, Carlos Saura, Fernando León de Aranoa, Lalo García i Nacho García Velilla, entre d'altres. En televisió i en els últims anys, destaca la seva participació en les sèries *Félix* (Movistar +), *Sé quién eres* (T5), *La Riera* (TV3) i *Cazadores de hombres* (A3).

Ha rebut una desena de premis, entre els quals destaquen el Premi Nacional de Cultura en la modalitat de teatre, atorgat pel Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (2011), quatre premis Butaca a millor actor de teatre (2008, 2011, 2013 i 2019), tres premis de la Crítica Teatral a la interpretació (1997, 2009 i 2019), el Premi Ciutat de Barcelona 2011 i el premi Jordi Dauder de la Mostra de Cinema Llatinoamericà de Lleida (2013).

Carles Martínez

Actor

Terrassa, 1966. Carles Martínez és actor de teatre, cinema i televisió.

Estudia interpretació a l'Institut del Teatre i a The International School of Drama de Londres amb Michael McCaillion. Al llarg de la seva trajectòria ha rebut nombrosos guardons, com el Premi Ciutat de Barcelona de teatre (2015) o Premi a millor actor de l'any de la crítica teatral de Barcelona (1997), entre d'altres.

Com a actor de teatre, ha treballat sota la direcció de Sergi Belbel, Pere Planella, Josep Maria Mestres, Oriol Broggi, Natàlia Menéndez, Xicu Masó, Lluís Pasqual, Miquel Gorriç o Frederic Roda. Alguns dels seus últims treballs han estat *Carrer Robadors*, també amb direcció de Julio Manrique i *Decadència* de Steven Berkoff, dirigit per Glòria Balañà (2020). Des del 1988 ha participat en més d'una setantena de muntatges, entre els quals hi destaquen *Això ja ho he viscut* de J.B. Priestley, dirigit per Sergi Belbel (2019); *Edip* de Sòfocles, dirigit per Oriol Broggi (2018); *Les cadires* d'Eugène Ionesco, dirigit per Glòria Balañà (2016); *Les bruixes de Salem* d'Arthur Miller, dirigit per Andrés Lima (2016-17); *Incendis* de Wajdi Mouawad, dirigit per Oriol Broggi (2015); *No feu bromes amb l'amor* d'Alfred de Musset, dirigit per Natàlia Menéndez (2015); *L'encarregat* de Harold Pinter, dirigit per Xicu Masó (2014); *Pel davant i pel darrera* de Michael Fryan, dirigit per Alexander Herold (2010); *Hamlet* de William Shakespeare, dirigit per Oriol Broggi (2009); *La plaça del diamant* de Mercè Rodoreda, dirigit per Toni Casares. En el terreny de l'audiovisual, destaca la seva participació a sèries com *Vidas perfectas* (Netflix); *El confidente* (movistar); *Porca misèria* (TV3); *Kubala, Moreno y Manchón* (TV3), *La sagrada família* (TV3), *Lo Cartanyà* (TV3), *Vinagre* (TV3), *Carvalho* (T5), *Psico-express* (TV3), *Quico* (TV3) i *La memòria dels cargols* (TV3), entre d'altres. En cinema, ha participat a les pel·lícules *13 dies d'octubre* (Carlos Marqués Marcet, 2015), *El cafè de la Marina* (Silvia Munt, 2014), *Extremis* (Abel Folk, 2010), *Duende* (Javier Gascón, 2003), *La ciudad de los prodigios* (Mario Camus, 1998), *Vandalucia* (Mikael Lähn, 1994), *Dies de guerra* (Jan Baca i Toni Garriga, 1992), *Verònica L: una dona al meu jardí* (Octavi Martí i Antoni Padrós, 1989); *Pa d'àngel* (Miquel Folk).

HORA- RIS

De dimecres a divendres: 20 h

Dissabte: 17.30 i 20.30 h

Diumenge: 17.30 h

PRE- US

A partir de 23€

(consulteu descomptes especials)

Venda d'entrades:

Taquilla Teatre Romea - teatreromea.cat

Preus especials per a grups a:

Promentrada www.promentrada.com

93 309 70 04

PREM- SA

Xavi Lleyda, Anna Pérez i Marcel Clement

93 309 75 38 - premsa@focus.cat

Material de premsa a focus.cat/teatre/#premsa

MOLT MÉS A

Comparteix la teva experiència
amb el hashtag

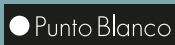
#Ladversari

i etiqueta **@Teatre_Romea**

Empreses patrocinadores

Amb la col·laboració de

Institucions

Finançat per

